

SAMENVATTING

THE SALE OF CHILDREN AND ILLEGAL ADOPTION - NIGEL CANTWELL

DEEL 1: INTRODUCTIE

Het doel van deze studie is het onderzoeken van illegale praktijken in binnenlandse en buitenlandse adoptieprocessen. Dit is al meerdere decennia een groot probleem, met name met betrekking tot interlandelijke adopties. In de jaren 80 was er een stijging in beschuldigingen van wanpraktijken in adoptieprocessen. Het besef kwam dat het internationaal mensenrechtenkader kinderen ontoereikende bescherming bood tegen onrechtmatigheden in de verschillende stadia van een adoptieprocedure. Mede hierdoor groeide de aandacht voor de belangen en rechten van het kind en werd in 1989 het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van de Verenigde Naties (IVRK) vastgesteld. De Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht ontwikkelde in 1993 het Verdrag inzake de Bescherming van Kinderen en de Samenwerking op het gebied van de Interlandelijke Adoptie (Haags Adoptieverdrag). Verder is er door de Verenigde Naties ook de positie van een United Nations Special Rapporteur (UN SR) gecreëerd met een mandaat gericht op het tegengaan van de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie. Het mandaat van de UN SR omvat mede het onderzoeken en bestrijden van illegale adopties.

In maart 2017 presenteerde de huidige UN SR een onderzoek over illegale adoptie, en deze publicatie is een uitgebreide bewerking daarvan¹. Het zwaartepunt van deze studie is illegale interlandelijke adoptie. Er is een analytische literatuurstudie gedaan naar illegale adopties en er is een enquête gehouden onder de centrale adoptie-autoriteiten van de landen die aangesloten zijn bij het Haags Adoptieverdrag. Verder is data gebruikt uit veldonderzoek naar alternatieve vormen van zorg voor kinderen. Doel van dit onderzoek is een grondige analyse van de hoofdoorzaken van de verkoop van kinderen voor adoptie, en de factoren die ervoor zorgen dat illegale adopties blijven bestaan. Hierbij is vooral de 'vraagkant' naar kinderen onderzocht. Illegale adopties zijn adopties die weliswaar gelegaliseerd zijn door de bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteiten, maar de uitkomst zijn van onwettige, ongeoorloofde en criminele praktijken en financieel gewin tot

oogmerk hebben. De verkoop van kinderen voor adopties bestaat enkel omdat er een vraag is naar kinderen. Deze studie focust zich op systematische schendingen van de mensenrechten van kinderen om beschermd te worden tegen verkoop voor adoptie-doeleinden.

DEEL 2: INTERNATIONAAL WETTELIJK KADER

Er zijn meerdere internationale instrumenten die relevant zijn voor adoptie. Er zijn meerdere relevante artikelen in het IVRK. Artikel 20 van het IVRK geeft het kind speciale beschermingsrechten van overheidswege als het niet in het eigen gezin kan opgroeien of als het niet in het belang van het kind is om in het eigen gezin te blijven. Artikel 21 IVRK zegt dat het belang van het kind altijd de voornaamste overweging moet zijn bij adoptie. Artikel 35 IVRK stelt dat staten alle maatregelen moeten treffen om ontvoering of de verkoop van kinderen of de handel in kinderen te voorkomen. Artikel 39 IVRK stelt bovendien dat de staat verantwoordelijk is voor de geestelijke, fysieke en sociale herintegratie van kinderen die slachtoffer zijn geweest van verwaarlozing, geweld of uitbuiting.

Het Haags Adoptieverdrag zegt dat interlandelijke adoptie alleen plaats zou moeten vinden als er geen binnenlandse alternatieve vorm van zorg is. Financieel gewin is expliciet verboden. Bij illegale adopties zijn het deze rechten van kinderen die niet nageleefd worden, en die geschonden worden.

Illegale adopties schenden ook andere rechten van kinderen, bijvoorbeeld het recht van een kind om zijn ouders te kennen en door hen opgevoed te worden, en het recht om zijn eigen identiteit en nationaliteit te behouden. De Werkgroep Moderne Vormen van Slavernij van de Verenigde Naties (UN Working Group on Contemporary Forms of Slavery) heeft de verkoop van kinderen en illegale adopties bovendien gedefinieerd als moderne vormen van slavernij, omdat er sprake is van grootschalig financieel gewin.²

Mede om illegale adopties te voorkomen, moeten alle rechten van het kind worden gewogen in adoptieprocedure. Er zijn drie hoofdbeginselen die van belang zijn bij de besluitvorming en de rechtsbescherming van kinderen.

¹ <http://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=21308&LangID=E> en

<http://www.ohchr.org/EN/Issues/Children/Pages/Illegaladoptions.aspx>

En de link naar het rapport van de UN SR: http://ap.ohchr.org/documents/dpage_e.aspx?si=A/HRC/34/55

Citaat: "My study focuses on illegal adoptions and sale of children that occur at the national and international levels through the commission of illegal acts and illicit practices. These acts reflect deficiencies in child protection systems which are exploited by criminal networks, often with the involvement of State officials or as the result of permissive State policies. All actors are driven by the lucrative business of illegal adoptions and the complete impunity for these crimes only serves to fuel this scourge." Zie deze link: <http://www.ohchr.org/Documents/Issues/Children/Illegaladoptions/Statement.pdf>

² <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/FactSheet4en.pdf>

Ten eerste moet het belang van het kind voorop staan. Het probleem hierbij was lange tijd dat het vooropstellen van de belangen van het kind geen gedefinieerd principe was, en dat er geen criteria waren om deze belangen te bepalen. Dit probleem is enigszins verzacht door de 'General Comment on the best interests of the child' uit 2013, waarin een 'Child Rights Impact Assessment' voorgesteld wordt om de belangen van het kind te bepalen. Echter, een assessment vraagt veel financiële middelen, iets wat de meeste kinderbeschermingsdiensten in zendende landen niet hebben. Het is de verantwoordelijkheid van het zendende land om te bepalen of interlandelijke adoptie in het belang van het kind is, maar in de praktijk heeft het ontvangende land ook veel invloed hierop. Dat is goed te zien aan de talloze keren dat in ontvangende landen naar armoede wordt verwezen bij de weging van de belangen van het beoogd adoptiekind. In verschillende internationale instrumenten is echter bepaald dat armoede nooit de reden mag zijn voor het weghalen van kinderen bij hun ouders. Overigens is het ook nog zo, dat het beginsel van het belang van het kind na de illegale adoptie van het kind, vaak door kinderbeschermingsdiensten of de bevoegde rechter juist wordt gebruikt als argument om het kind bij de adoptieouders te laten blijven.

Ten tweede is er het subsidiariteitsbeginsel. Dit beginsel stelt dat interlandelijke adoptie pas in beeld mag komen als alle andere mogelijkheden in het zendende land om het kind te beschermen falen. Interlandelijke adoptie zou alleen goedgekeurd moeten worden als het kind niet in een pleeg- of adoptiegezin in eigen land geplaatst kan worden, of op een andere geschikte manier verzorgd kan worden in het eigen land (artikel 21 sub b IVRK). Interlandelijke adoptie is dus ondergeschikt aan andere vormen van zorg in het zendende land. Het subsidiariteitsbeginsel moet toegepast worden samen met het beginsel van het belang van het kind en alle andere rechten van het kind. Er zijn zorgen over het veronachtzamen van het subsidiariteitsbeginsel, vooral bij de interlandelijke adoptie van baby's en peuters, waar het bedenkelijk is of er voldoende tijd is genomen om alle mogelijkheden voor zorg in het land te onderzoeken. Ook zijn er terecht zorgen over het veronachtzamen van het subsidiariteitsbeginsel wanneer het zendende land tegelijkertijd een ontvangend land is (bijvoorbeeld de Verenigde Staten die zowel kinderen zenden als ook kinderen ontvangen). Dit onderzoek betreft de doelbewuste omzeiling van dit beginsel vanwege het financiële gewin dat dit op kan leveren, en is gerelateerd aan het derde principe.

Het derde principe is het verbod op financieel gewin (artikel 21 sub d IVRK). Financieel gewin wordt door het Haags Adoptieverdrag gezien als een geldbedrag of ander materieel voordeel dat niet gerechtvaardigd kan worden omdat het ethisch niet verantwoord kan worden, en/of niet redelijk is met betrekking tot de verleende dienst. Deze studie focust op hoe de autoriteiten van de betrokken landen financieel gewin mogelijk maken, en vaak zeer direct betrokken zijn bij het veranderen van interlandelijke adoptie in een 'adoptiemarkt'.

DEEL 3: ILLEGALE BINNENLANDSE ADOPTIE

Er zijn grootschalige schandalen bekend in de literatuur rondom binnenlandse adopties en de rol van de overheden daarbij. Als het gaat om binnenlandse adopties zijn er veel verschillen tussen de systemen in verschillende landen. Binnenlandse adoptie heeft veel minder aandacht gekregen dan interlandelijke adoptie, omdat er vanuit gegaan wordt dat integriteit makkelijk kan worden verzekerd in het binnenlandse systeem. Er zijn dan ook geen duidelijke standaarden voor binnenlandse adoptie. Er zijn twee vormen van illegale binnenlandse adoptie relevant om te bekijken: historische zaken die van belang blijven voor het bepalen van reacties op massale schendingen van het binnenlandse adoptiesysteem, en huidige schendingen. In de historische zaken zijn drie verschillende contexten relevant. Ten eerste waren er ideologisch gemotiveerde illegale adopties, waar de ouders van het kind ongeschikt werden geacht op basis van ideologische gronden. Ten tweede werden kinderen illegaal geadopteerd op basis van morele bezwaren. Dit gebeurde met name bij ongetrouwde moeders. Ten derde waren er cultureel gemotiveerde illegale adopties, waar kinderen van culturele minderheden werden geadopteerd door families buiten die minderheid. Overheden en relevante overheidsinstellingen hebben vele jaren weerstand geboden tegen onderzoeken naar medeplichtigheid van de staat in deze zaken, evenals tegen eisen voor schadevergoeding en tegen de zoektocht van geadopteerden naar hun herkomst. Documenten werden doelbewust vernietigd om de oorsprong van het kind te verdoezelen, en dat maakt het weer lastig om te bepalen op welke wijze de illegale praktijken plaatsvonden.

Belangrijk in huidige zaken van illegale binnenlandse adoptie is in hoeverre de relevante autoriteiten bereid zijn om het klimaat die illegale adopties mogelijk maakt, aan te pakken. Het onderhavige rapport laat voorbeelden uit een aantal landen zien, zoals Griekenland, Polen, China, de Verenigde Staten en Kazachstan, die onderzoek hebben laten doen naar illegale praktijken bij binnenlandse adoptie en het gunstige klimaat voor illegale binnenlandse adoptie hebben weten te doorbreken.

DEEL 4: ILLEGALE INTERLANDELIJKE ADOPTIE

In de jaren 70 daalde het aantal binnenlandse adopties, terwijl het aantal interlandelijke adopties groeide, evenals het aantal uitingen van bezorgdheid over hoe en waarom veel kinderen geadopteerd werden in het buitenland. Er zijn vele voorbeelden van illegale adopties waarin verschillende partijen veel geld ontvingen van adoptieouders en waar onwettige procedures gebruikt werden om kinderen te laten adopteren. Hierdoor werden de waarborgen in het systeem doelbewust omzeild. De nadruk van inspanningen tegen illegale adoptie tot nu toe ligt op strengere regulering en standaardisatie van procedures en mechanismen en het integreren van strengere normen in wetgeving. Dit is echter gedaan zonder te proberen om bepaalde historische en fundamentele componenten van het systeem te veranderen, waardoor het adoptiesysteem en de omgeving waarin het systeem opereert, nog steeds vatbaar is voor kinderhandel.

Een reactie op de problemen met interlandelijke adoptie is het instellen van een moratorium, waarbij interlandelijke adopties vanuit een specifiek land voorlopig worden opgeschort. Deze moratoria kunnen worden ingesteld door zowel de zendende landen als de ontvangende landen. De meerderheid van de moratoria ingesteld door zendende landen was naar aanleiding van grote zorgen over onwettige praktijken. Ontvangende landen kunnen beslissen een moratorium in te stellen tegen bepaalde zendende landen, als er bewijs is van systematische onregelmatigheden in het proces. Deze opschortingen van adopties zijn, met een enkele uitzondering, unilaterale, ongecoördineerde en vaak verlate reacties. Dit laat zien dat er een gebrek is aan gemeenschappelijk begrip en wil onder de ontvangende landen om de naleving van kinderrechten in interlandelijke adoptie te waarborgen.

Als kinderrechten en mensenrechten worden gewaarborgd en succesvol zijn geïmplementeerd is er namelijk bij maar zeer weinig kinderen echt noodzaak voor adoptie. Hoewel adoptie theoretisch gezien wordt als een kinderbeschermingsmaatregel, wordt het systeem in de praktijk gedreven door de vraagkant, en financiële prikkels. Vanuit een mensenrechtenperspectief gezien mag adoptie geen maatregel zijn om armoede binnen het gezin te bestrijden, is het een grove mensenrechtenschending om misbruik te maken van de armoede van het gezin, en zou armoede juist systematisch aangepakt moeten worden om het kind in eigen land te behouden en op te laten groeien in het eigen gezin.

Hoewel er strengere regelgeving is en het aantal interlandelijke adopties al jaren dalende is, zijn er toch nog steeds grote zorgen vanwege illegale praktijken. Cantwell spreekt zelfs van een perfect klimaat voor illegale adopties.

Het adoptiesysteem werkt via vraag en aanbod en er is vraag naar adoptie, terwijl er minder aanbod is van kinderen die legaal geadopteerd kunnen worden. Ook vechten adoptiebureaus ('vergunninghouders' volgens het Haags Adoptieverdrag) voor hun voortbestaan. Deze bureaus zijn afhankelijk van het geld dat zij ontvangen van potentiële adoptanten. Door het verschil tussen vraag en aanbod in kinderen nemen bovendien de kosten van adoptie toe, wat een reden kan zijn voor financieel gemotiveerde partijen om te profiteren van het systeem. Daarnaast ontstaat er een parallelle markt, waarbij officieel alleen nog kinderen met speciale behoeften op lijsten staan, en onofficiële tarieven gevraagd worden voor gezonde kinderen op geheime lijsten. Ook komt het voor dat gezonde kinderen een 'verklaring voor speciale zorg' krijgen, zodat zij gemakkelijker voor adoptie in aanmerking komen. Ten slotte is er een verschuiving van adopties uit landen die geen partij zijn bij het Haagse Adoptieverdrag.

DEEL 5: HET HERKENNEN EN AANPAKKEN VAN HET KLIMAAT DIE ILLEGALE ADOPTIES MOGELIJK MAAKT

Onwettige praktijken die leiden tot illegale adopties worden te vaak als ad hoc behandeld, of als deel van georganiseerde misdaad en de maatregelen tot nu toe zijn niet adequaat gebleken. Een probleem is dat overheden, zowel in het verleden als in het heden, van zowel zendende als ontvangende landen, de onwettige praktijken mogelijk maken en soms zelfs promoten. In veel gevallen is het de staat die profiteert van de financiële voorwaarden en zijn staten huiverig om wetgeving aan te nemen die het financieel voordeel systematisch aanpakt. Er zijn verschillende factoren die een rol spelen in situaties met onwettige praktijken.

Ten eerste zijn er factoren die de algemene kwetsbaarheid van de bevolking in zendende landen vergroten. Dit zijn bijvoorbeeld factoren als de marginalisatie van etnische minderheden, de discriminatie van vrijgezelle of ongetrouwde moeders, kwetsbaarheid door armoede, lacunes in de geboorte- of burgerregistratie, wetgeving dat het afstaan of verlaten van een kind faciliteert, een ontoereikend kindbeschermingssysteem, het feit dat adoptie in vele niet-Westerse landen een onbekende (juridische) praktijk is, het feit dat binnenlandse adoptie niet gefaciliteerd of geprioriteerd wordt boven interlandelijke adoptie, het feit dat het alternatieve zorg systeem afhankelijk is van particuliere residentiële zorg en een slecht betaalde en onderbezette overheidsdienst die moet toezien op juistheid en naleving. Adoptiebureaus hebben juist gebruik gemaakt van deze factoren, in plaats van deze te herkennen en te bestrijden.

Een tweede factor is de verkoop van kinderen of illegale adoptie in tijden van conflict en natuurrampen. Deze factor laat zien hoe kwetsbaarheden van mensen in extreme situaties gebruikt kunnen worden om illegale adoptie te bewerkstelligen. In de afgelopen decennia is er unanieme overeenstemming gekomen dat in de nasleep van noodsituaties een moratorium op adopties ingesteld zou moeten worden, omdat kinderen in deze situaties vaak gescheiden zijn van hun familie. Daardoor kunnen ze gezien worden als 'adopteerbaar', bij gebrek aan ouderlijke zorg en dat is onjuist. Ook is de capaciteit van de relevante autoriteiten vaak verminderd in deze situaties, soms zelfs in de mate dat de rechtsstaat niet kan worden gegarandeerd. De consensus wordt echter niet altijd nageleefd.

Hoewel er pogingen zijn gedaan om het klimaat die onwetmatigheden mogelijk maakt aan te pakken, zijn er ook vaak opzettelijke handelingen om dit klimaat juist te versterken, ten gunste van onwettige praktijken. Er zijn bijvoorbeeld initiatieven genomen en er is druk uitgeoefend door actoren in ontvangende landen op zendende landen om kinderen voor interlandelijke adoptie beschikbaar te stellen. Er is, bij de auteur, geen land bekend dat spontaan zelf kinderen aanbod voor adopties in het buitenland. Interlandelijke adopties worden niet geïnitieerd vanuit de zendende staat, maar komen altijd voort uit de vraag van ontvangende landen.

Een andere ontwikkeling die het klimaat voor illegale adopties in stand houdt is dat door het dalende aanbod van kinderen opgegeven voor adoptie in zendende landen, ontvangende landen zich wenden tot landen die geen partij zijn bij het Haagse Adoptieverdrag. Het is onwaarschijnlijk dat deze landen een adequaat beschermingssysteem in werking hebben en dus is er een hoog risico op illegale interlandelijke adoptie.

Een andere praktijk is dat er vaak een onwenselijke speciale relatie wordt gevormd tussen adoptiebureaus en zorginstellingen voor kinderen, waarbij informele betalingen worden gedaan aan de zorginstellingen die de kinderen weer voor adoptie voordragen.

Een laatste praktijk is dat er financiële transacties plaatsvinden in 'legale' interlandelijke adopties. Zendende landen vereisen of accepteren aanzienlijke bedragen van adoptanten die niet in verband gebracht kunnen worden met diensten in het adoptieproces en dus niet gerechtvaardigd kunnen worden. Ontvangende landen zijn vaak bereid om deze voorwaarden te accepteren en adopties uit deze zendende landen toe te laten. Bovendien stimuleren deze geldbedragen derde partijen om te profiteren van deze regelingen door kinderen te werven voor illegale adoptie. Deze transacties vallen onder vier categorieën. Ten eerste worden adopties vaak gelinkt aan een donatie voor humanitaire hulp of ontwikkelingshulp. Ten tweede worden er vaak betalingen vereist aan een residentiële zorginstelling om voor het adoptiekind te zorgen of als algemene steun voor de instelling. Ten derde zijn er vaak hoge betalingen aan professionals betrokken bij het adoptieproces. Ten slotte komen betalingen voor die vereist zijn, maar niet officieel geregistreerd zijn..

DEEL 6: BEVINDINGEN

Het is onmogelijk om te bepalen hoeveel kinderen zijn geadopteerd als gevolg van onwettige praktijken. Deze kinderen ontvangen 'legale' adoptiepapieren en het is veelal niet in het belang van de betrokken partijen om deze praktijken aan de kaak te stellen. Om illegale adopties te voorkomen en te bestrijden moeten de factoren die het klimaat van illegale adopties mogelijk maakt aangepakt worden. Uit dit onderzoek is gebleken dat financiële prikkels, zoals buitensporige adoptiekosten, een perverse prikkel geven. Daarnaast zijn er vaak slecht functionerende alternatieve zorgsystemen in zendende landen, die gebruikt worden als kanaal voor illegale adopties. Deze systemen moeten verbeterd worden en de richtlijnen voor alternatieve zorg moeten nageleefd worden. Ten slotte is er een gebrek aan effectief toezicht in het adoptieproces. Bovendien is er ontoereikende doorlichting en monitoring van geaccrediteerde instellingen die bemiddelen voor adoptie. De poging om het aantal adoptiebureaus die met of in een bepaald zendend land werkt te beperken, is mislukt. Daarnaast zijn er onbeperkte aantallen van goedgekeurde potentiële adoptanten, en onbeperkte overdracht van adoptieaanvragen naar zendende landen. Een snelle toename van het aantal adopties uit een zendend land wordt toegestaan en methodes die 'normale' adoptieprocedure vermijden worden toegestaan

DEEL 7: AANBEVELINGEN OM ILLEGALE ADOPTIES AAN TE PAKKEN

Een aantal aanbevelingen kunnen worden gemaakt op basis van de bevindingen van dit onderzoek. Ten eerste moeten landen reageren op schendingen. Ontvangende landen moeten een protocol hebben dat effectief en proactief reageert op zorgen over de omstandigheden van een interlandelijke adoptie. Om onderzoek te doen of een vervolging te beginnen is het nodig dat klachten worden ingediend, maar omdat de meeste betrokken partijen dit niet doen, wordt er een omgeving van straffeloosheid gecreëerd voor de daders. Ook moet de staat faciliteren dat geadopteerden kunnen zoeken naar hun identiteit en familie als ze daar behoefte aan hebben. Ten tweede is het belangrijk dat er internationale en transnationale samenwerking en uitwisseling is tussen landen, zowel op mondiale schaal als

tussen ontvangende landen en zendende landen specifiek, gericht op het tegengaan van misstanden. Door samenwerking op mondiaal niveau kunnen de financiële aspecten van interlandelijke adoptie herzien worden en kan er een gemeenschappelijke aanpak ontwikkeld worden voor onwettige praktijken. Door samenwerking tussen ontvangende landen kan informatie uitgewisseld worden en kan er een een verenigde reactie uitgaan naar zendende landen. Door samenwerking tussen ontvangende en zendende landen kunnen ontvangende landen assistentie bieden aan de zendende landen. Tenslotte zou door samenwerking tussen zendende landen illegale interlandelijke adopties aangepakt moeten worden.

DEEL 8: CONCLUSIE

Dit onderzoek heeft laten zien dat het feit dat er grote geldbedragen omgaan in het adoptiesysteem, illegale adopties in de hand werkt. Ook worden omstandigheden die illegale adopties mogelijk maken vaak genegeerd, toegestaan, getolereerd, gepromoot of zelfs verplicht door de overheid. Landen maken door recht, beleid en praktijk de koop van kinderen mogelijk, ten behoeve van de interlandelijke adoptie van deze kinderen. Het is een lucratieve handel, waarbij de strafrechtelijke risico's gering zijn en voor lief worden genomen door zowel individuen als instanties. Staten laten het adoptieproces over aan private initiatieven en zowel zendende als ontvangende landen staan grote sommen geld in het proces toe. Hierdoor is adoptie veranderd van een kindgerichte beschermingsmaatregel naar een methode gericht op de vervulling van de wensen van potentiële adoptieouders met alle perverse financiële prikkels van dien. Het is cruciaal dat zowel zendende als ontvangende landen de systematische problemen erkennen en aanpakken. Staten moeten reageren op beschuldigingen van onwettige praktijken en illegale adopties en in het bijzonder moeten staten de mensenrechten van de slachtoffers erkennen om toegang te krijgen tot de waarheid van hun situatie en om passende compensatie te ontvangen.

BIJLAGE ('BOX 1')

Methodes die gebruikt worden om illegale adopties mogelijk te maken

Er zijn veel manieren waarop een kind 'adopteerbaar' of 'beschikbaar' gemaakt kan worden voor adoptie. Dit zijn grote groepen kinderen voor wie adoptie niet was beoogd, of voor wie adoptie niet nodig, of wettelijk voorzienbaar was. De manieren variëren van ontvoering en productie tot de inkoop van kinderen en witwaspraktijken. Per kind kunnen meerdere manieren gebruikt zijn, en waarbij altijd sprake is van "ongepast financieel gewin". Het volgende is een niet-exclusieve, maar al verontrustend lange lijst van methodes die gebruikt worden om kinderen te werven voor interlandelijke adoptie. Sommige methodes zijn ook van toepassing op binnenlandse adoptie. Gedocumenteerde voorbeelden van de meeste methodes worden gegeven in het onderzoek. De methoden omvatten:

- De ontvoering van baby's door middel van meerdere methodes, waaronder georganiseerde ontvoering, met als doel ze voor adoptie te plaatsen;
- Zwangerschap tegen betaling, waarbij de overeengekomen uitkomst de ter adoptie plaatsing van het kind is (ook bekend als "baby farming");
- Ultimatum (bijvoorbeeld het verstrekken van prenatale zorg op voorwaarde dat het kind ter adoptie afgestaan wordt);
- De moeder valselijk informeren dat de baby is doodgeboren, of vlak na de geboorte is overleden, waardoor de baby kan worden opgenomen in het adoptiesysteem;
- Kwetsbare moeders zoeken - uit arme families, gemarginaliseerde etnische minderheden, ongehuwd of vrijgezel - en hen ertoe brengen hun baby's op te geven (waarbij de toestemming is verkregen door fraude of dwang). Druk kan uitgeoefend worden voor de geboorte, in de kraamkliniek of in het ziekenhuis, of in het adoptiebureau, dat de moeder tot aan de bevalling huisvesting kan bieden;
- Ongepaste betalingen of geschenken aan familieleden, tussenpersonen, ambtenaren, of anderen;
- Andere ongepaste prikkels om de toestemming van de biologische ouders of familie te verkrijgen;
- Misleidende informatie verstrekken aan de biologische ouder(s) over de consequenties van adoptie, om hun toestemming te verkrijgen. Dit omvat de biologische ouder(s) er van verzekeren, of doen geloven, dat ze banden kunnen onderhouden met, of nieuws kunnen ontvangen van en over het kind na de adoptie, of dat het kind terug zal keren als het volwassen is;
- "Uitkijken" naar kinderen, door dorpen/gemeenschappen te exploreren en te suggereren dat families in moeilijkheden hun kind kunnen afstaan ter adoptie;
- Actieve "werving" van kinderen voor residentiële zorg, met als doel deze kinderen in het buitenland te laten adopteren;
- Overdracht of overplaatsing uit een alternatieve zorginstelling zonder toestemming (gelijk aan ontvoering);
- Fraude, zoals misrepresentatie rondom de identiteit en het verkrijgen van kinderen van biologische families door deze misrepresentatie;
- Namaak of vervalsing van documenten;
- Instemming omzeilen door er ten onrechte voor te zorgen dat het kind wordt aangemerkt als "in de steek gelaten";
- Het "witwassen van kinderen", waarbij kinderen door geweld, fraude of geld illegaal verkregen worden, en valse adoptiedocumenten gecreëerd worden, waarna het kind in het interlandelijke adoptiesysteem terecht komt;
- Het omzeilen van het matching systeem om potentiële adoptanten in staat te stellen een kind te selecteren; dit kan bijvoorbeeld inhouden dat er betalingen vereist of geaccepteerd worden in ruil voor toegang tot een "speciale lijst" van kinderen die in aanmerking komen voor adoptie, of het zonder vragen verwerken van een "verzoek" van potentiële adoptanten of hun adoptiebureau;
- Het "reserveren" van bepaalde adopteerbare kinderen voor interlandelijke in plaats van binnenlandse adopties of andere geschikte binnenlandse zorgoplossingen;
- Het geven van valse informatie aan potentiële adoptanten, bijvoorbeeld over de status of leeftijd van het kind, of over het proces dat gevolgd moet worden en de kosten hiervan;
- Het omzeilen van het interlandelijke adoptieproces, bijvoorbeeld door het kind uit het land van herkomst weg te halen door middel van voogdijregelingen of andere middelen;
- Het garanderen van beslissingen door middel van omkoping (inclusief het verkrijgen van onterechte/onrechtmatige verklaringen van handicap of ernstige ziekte om plaatsing voor interlandelijke adoptie in plaats van binnenlandse adoptie zeker te stellen; een verklaring van adopteerbaarheid; de toestemming van een instellingsdirecteur; een daarbij aanvullend en passend besluit van de bevoegde persoon of instantie; de toestemming van een rechter om af te zien van bepaalde voorwaarden voor buitenlandse adoptanten; of om de adoptie machtiging uit te geven zonder vragen).